

Steder samtidig og skal have dem læsset i Jernbanevogne. Jeg tror, at ærede Medlemmer vil indrømme, at hvis det, som Regulativet forudsætter og opstiller som Betingelse for, at Kartoflerne godkendes til Udførsel, skal gøres, vil Ekspeditionen af det første Læs med de to Sække, som skal undersøges paa den nævnte Maade, tage i hvert Fald et Par Timer. Det vil være en meget kort Tid at regne dertil, og der vil kræves et meget forceret Arbejde til at faa det færdigt ekspederet i den Tid. Naar det Par Timer er gaaet, holder der 20—30—40—50 Vogne — det er umuligt at nævne noget bestemt Tal — ved Stationen med Kartofler, saa begynder Inspektøren eller Assistenten paa Vogn Nr. 2. Det er en ny Mand, der kommer med sine Kartofler, der skal have den samme Omgang efter § 9. Det tager lang Tid, og naar Dagene er korte, kan der ofte ikke en Gang arbejdes i 8 Timer. Maaske er det koldt og daarligt Vejr. Hvordan tror man, at Humøret bliver hos de mange, som holder ved Stationen og ikke har nogen som helst Udsigt til at blive kontrolleret i de første Dage? Og Køberne maa betale store Liggedagspenge til Skipperne, de har lejet.

Se, mine Herrer, selvfølgelig er alt dette i Strid med sund Fornuft, og i det praktiske Liv duer det slet ikke. Det duer kun til at hindre Kartoffelhandel. Men hvad gør man saa her? Man gør det eneste fornuftige i Praksis, nemlig at bedømme Kartoflerne meget hurtigere ved et slet og ret Skøn. Købere af Kartofler har altid taget imod Kartoflerne efter et Skøn. Men samtidig med, at man gør dette og i Praksis — hvad man vil kunne forstaa — maa gaa over til dette, er den Kvalitetskontrol, vi sidder her og laver med alle disse Paragraffer, værdiløs. Kontroløren har ikke mere noget bestemt at holde sig til, idet han er ude paa Skønnet. Men saa kan man ikke tale om en Kvalitetskontrol. Hvis Kontroløren staar vakkende med Hensyn til, om han skal godkende eller ikke godkende nogle Kartofler, men Køberen gerne vil have Kartoflerne — han kan sælge dem og kan tjene paa dem — hvad saa? Skal Statens Kontrolør i et saadant Tilfælde hindre denne Handel? Det skønner jeg ikke, at han bør gøre. Det gør Kontrolørerne heller ikke. Naar Køberen, der med sine Penge skal betale Varen, er ivrig efter at faa den, er det ham, hvis Raad faar Indflydelse paa Kontroløren og menneskelig set maa have det. Er Priserne faldet og Køberen helst fri for at tage Kartoflerne, laster han deres Kvalitet, og det

er da vanskeligt for Kontroløren at sidde det overhørig, for det er kun et Skøn, der udøves. Derfor gaar det ikke sjældent saaledes, at Kartofler, der afvises den ene Dag, tages for gode nogle Dage efter uden nogen Omsortering. Det er endogsaa fortalt mig, at det er sket samme Dag, naar der blot er kommet andre Heste for Vognen og en anden Kusk paa den. Men der er ikke noget at sige til det, for det er et Skøn, Inspektøren udøver, og dette Skøn kan i det ene Tilfælde føre til eet, i det andet Tilfælde til et andet Resultat.

Hele denne Kartoffelkontrol er efter min Mening en velment Teori, men i Praksis er den et Fejlgreb, og jeg tillader mig derfor at anmode dette Ting om at henvise dette Lovforslag til et Udvalg, der kan give det en grundig Behandling, saaledes at man kan blive klar over, hvilken Værdi det i Virkeligheden indeholder. Et Udvalg vil formentlig ogsaa fra Landbrugsministeriet kunne faa den Beretning, som Udvalget for Kvalitetskontrollen skal afgive i Henhold til Regulativets § 5.

Landbrugsministeren (Madsen-Mygdal): Jeg takker de ærede Ordførere, der alle med saa stor Velvillie har anbefalet dette Lovforslag til Fremme i dette høje Ting, men samtidig beklager jeg, at det ærede Medlem Hr. Pinstrup har udtalt sig saa stærkt imod Lovforslagets Princip og navnlig mod den Maade, hvorpaa Kontrollen skal gennemføres. Det har i og for sig ikke overrasket mig, jeg var bekendt med de Betæneligheder, det ærede Medlem nærede overfor dette Lovforslag; men jeg maa dog sige, at de Betragtninger, han her har anstillet i Dag overfor det høje Ting, er af en saadan Beskaffenhed, at jeg finder det paakrævet at knytte nogle Bemærkninger dertil.

Det ærede Medlem begyndte med at argumentere mod Lovforslaget ud fra den Betragtning, at vor Kartoffeleksport var ganske minimal og af underordnet Betydning, og han fremhævede i saa Henseende, at naar man bortsaa fra Aaret 1920 og til Dels 1919, laa vor samlede Eksport nede paa et Tal af mellem 1 og 4 pCt. af hele Landets Kartoffelproduktion. Det ærede Medlem var øjensynlig af den Opfattelse, at under disse Omstændigheder var Kartoffeleksporten saa lille, at det overhovedet ikke var værd at give Regler derfor. Det ærede Medlem mente yderligere at finde en Begrundelse af dette Standpunkt deri, at det viste sig, at vor Kartoffeleksport snart gik til det ene Land, snart til det